

Не е възможно да се опише скръбната картина, която се прѣдставляваше прѣдъ очитѣ ни!

Ей тамъ, млада жена, опржскана съ своята и на дѣтето си кръвъ, едвамъ можеше да държи съ лѣвата си рѣка вече мъртвото си 7—8 мѣсечно дѣте. Тя като, че не си бѣше на ума: плачеше и се мѣташе и никакъ не искаше да се раздѣли съ хладния трупъ на рожбата си. Старата ѝ свекърва се стараете, до колкото бѣше възможно, да утѣши нещастната, но и тя сама имаше нужда отъ утѣшение. По нататѣкъ майка бѣ се наклонила надъ 9—10 год. ранено момче. Тя го милваше и утѣшаваше и, като проливаше горчиви сълзи, току питаше познайниците си, не сж ли видѣли мажътъ ѝ и другитѣ ѝ дѣца.

Ей, тамъ при оня стоборъ, наредени четири неподвижни хладни трупа, надъ които реватъ и се кжсатъ близкитѣ имъ. . . . , тамъ . . . , тамъ . . . Та, Боже мой тѣзи „тамъ“, и брой нѣматъ!

По цѣлия бивуакъ се разнасяше тежката миризма на тамянъ и гнила кръвъ. . . .

Тѣзи скръбни картини правяха ужасно впечатление на опълченцитѣ. Тѣ, като глѣдаха, какъ смъртѣта покосяваше добритѣ синове на България, поразени отъ безсърдечнитѣ Турци, не падаха духомъ, напротивъ, тѣ сега по-вече, отъ колкото другъ пжтъ. жаждаха да се срѣщнатъ и сразятъ съ убийцитѣ на толкова невинни сжщества. . . .

Между това, отъ къмъ югъ и юго-истокъ продължаваха да пристигатъ коля съ тежко ранени, придружавани отъ леко раненитѣ. Едната частъ отъ тѣхъ се спираше при бивуака, а другата — отиваше въ града, съ надежда да се помѣстятъ въ нѣкоя кжща. Всички пжтници, пристигнали, или донесени тукъ, бѣха сравнително по щастливи: тѣ поне можаха тукъ свободно да умратъ, макаръ и отдѣлени отъ своитѣ. Ами какво ставаше сега тамъ съ онѣзи нещастници измжчени, убити и ранени, които се търкаляха по селскитѣ улици и дворове, оставени плячка на гладнитѣ псета и хищнитѣ звѣрове!!